

Misioni ynë

Revistë informative, kulturore dhe shpirtërore, numri 4, tetor – dhjetor 2021

Krishtlindje në kohë pandemie

Faqe 16-17

BEKIMI I SHTËPIVE

Bekimi i shtëpive dhe i familjeve është njëra ndër traditat më të bukura që ka Kisha katolike.

Bekimi vjetor i familjeve, nga ana e famullitarit (meshtarit), konsiderohet si një rast i bukur për të njohur dhe kuptuar më mirë realitetin në të cilin jetojnë familjet. Periudha vjetore në të cilën bëhet bekimi i shtëpive nuk është e përcaktuar me rregullore kishtare, kjo nënkupton se çdo Kishë lokale, duke u bazuar në traditat e saj, ka një kohë apo periudhë të caktuar në të cilën bëhet bekimi i familjeve. Tradita e Kishës në popullin tonë është që bekimi i shtëpive të bëhet nga Dita e Ujit të bekuar (6 janar), deri në festën e Pashkëve. Por, kjo nuk do të thotë se bekimi nuk mund të bëhet edhe pas të kremtes së Pashkëve.

Sot, fatkeqësisht, shumë vende dhe familje janë duke e humbur traditën e mirë të bekimit të familjes, kjo gjë po ndodh edhe për arsye të mungesës së meshtarëve e nganjëherë edhe për arsye të neglizhencës së familjarëve. Bekimi i shtëpive, i gjërave, i fëmijëve, i të sëmurëve etj., ka një bazament biblik: Hyji bekon njerëzit e parë dhe u thotë të shumohen me të mira (krhs. Zan 1, 26). Edhe Jezusi, në momente dhe vende të ndryshme, bekon fëmi-

jët, të sëmurët, ushqimet, bukën, verën dhe të njëjtat gjëra kërkon që t'i bëjnë edhe nxënësit e tij: të bekojnë dhe të sjellin paqe në çdo shtëpi që shkojnë (krhs. Lk 10, 5-11).

Si në famullitë tona në Kosovë, po ashtu edhe në Misionet që kemi në vende të ndryshme të botës, tradita e krishterë e bekimit të shtëpive vazhdon dhe është jashtëzakonisht e mirëpritur nga besimtarët, sidomos nga fëmijët.

Këtë vit, edhe pse në kohë pandemia, do të vazhdojmë me bekimin e shtëpive. Prandaj, i ftojme prindërit dhe gjithë familjarët që të përgatiten sa më mirë për këtë takim, të gëzohen që ministri i Hyjit, meshtari, kalon në shtëpitë e tyre duke u lutur me ta dhe duke ndarë bekimin e Zotit. Është mirë që çdo familje të përgatisë një tavolinë duke e mbuluar atë me mbulojë të bardhë dhe duke vendosur mbi të ujin e bekuar, kryqin dhe Biblën, simbole këto që shprehin praninë e Zotit në familjen tonë, por edhe dashurinë dhe respektin që familjet kanë për Zotin dhe Fjalën e Tij.

Ta falënderojmë Hyjin për dhuratën e meshtarëve që vijnë për të bërë bekimin e familjes, sepse kjo është vërtetë një dhuratë e madhe që ju bëhet familjeve tona.

Fjala që shëron

Të shumtë janë autorët që në veprat e tyre njeriun e paraqesin dhe e përshkruajnë si një libër kompleks që duhet lexuar, interpretuar dhe kuptuar me të njëjtin kujdes dhe respekt që besimtari i devotshëm ka për librat apo për tekstet e shenjta. Por, leximi apo interpretimi i njeriut pa fjalën është i pamundshëm, pikërisht për faktin se fjala është ajo që e krijon, e zbulon dhe e vendos në marrëdhënie, e nxjerr në shesh, e ushqen dhe e aftëson për të komunikuar apo për të dalë nga vetvetja, pikërisht për të shprehur vetveten në mënyrë origjinale përmes mendimeve, idealeve dhe brendësisë së tij. Fjala është pjesë përbërëse e njeriut!

Historia biblike na tregon se Fjala e paraprinë njeriun, pra, është para tij. Kjo Fjalë është krijuese, përmban në vete jetën, bëhet njeri, vjen ndër njerëz, dhe të gjithë ata që e pranojnë aftësohen për të thënë fjalë krijuese dhe shëruese. Shën Gjoni thotë: Fjala që në personin e Jezusit është bërë njeri është Hyj. (krh. Gjn 1, 1-18).

Definicionin e Shën Gjorit mbi Fjalën e bërë njeri, murgu italian, Enzo Bianchi, e shpjegonte kështu: “Historia e Hyjit me njerëzimin është historia e të folurit të Tij, e cila kulmin e saj e gjen në Jezu Krishtin, Fjalën përfundimtare të Hyjit për njerëzimin, ose Fjalën që thotë gjithçka, e cila komunikon plotësisht vullnetin e Hyjit ndaj qenieve njerëzore: ‘Pasi Hyji herë pas here dhe në mënyra të ndryshme, në të kaluarën, u ka folur etërve me anë të profetëve, së fundi, në këto ditë, na foli edhe neve me anë të Birit, të cilin e bëri trashëgimtarin e të gjitha gjërave, nëpër të cilin edhe e krijoi gjithësinë’ (Heb 1, 1-2). Të pohosh se Jezusi është Fjala e Hyjit, do të thotë të besosh se Ai është fytyra, tregimi, zbulesa. Gjithçka që mund të dimë dhe të themi për Hyjin gjendet në Jezu Krishtin: ‘Hyjin kurrë askush nuk e pa: Biri i vetëm - që është Hyj, një natyrë me Atin, Ai bëri të njihet’ (Gjn 1, 18). Dhe përsëri, sipas fjalëve të Jezusit: Askush nuk shkon tek Ati përveçse përmes Tij (krh. Gjn 14, 6)”.

Tani që ndodhemi në festën e Krishtlindjes, jemi të ftuar të mendojmë dhe të meditojmë mbi këtë Fjalë që dëshiron t'i mbërrijë të gjithë njerëzit, pa përjashtim, sepse Ajo gjithmonë mbetet e gjallë dhe vepruese. Sot, për arsye të një komunikimi të gabueshëm, si dhe për arsye të fjalëve të mos thëna apo të thëna keq dhe pa dashuri, jetojmë në një botë të sëmurë me konflikte, ndarje, përçarje, xhelozsi, inat, hakmarrje. Të gjitha këto situata të vështira dhe të dhimbshme, janë shenjë, se njeriu i ditëve tona ka nevojë për një fjalë që shëron dhe dhuron paqe dhe dashuri.

Uroj që në të gjitha familjet tona të mbërrijë Fjala që shëron; të vuajturve, t'ju dhurojë forcë, të sëmurëve, shërim, të lodhurve, pushim, të mërziurve, ngushëllim, të dëshpëruarve, shpresë, ndërsa mëkatarëve, vetëdijesim dhe dëshirë për kthim.

Gëzuar Krishtlindja! Shëndet dhe bekime në Vitin e Ri 2022!

(Foto: David Bisaku)

Edhe pse në kushte pandemie dhe kufizime të shumta, në Misionin tonë, me 31 tetor, njëmbëdhjetë të rinjve u është ndarë sakramenti i krezmimit.

Momentit të Krezmimit i ka paraprirë një

përgatitje e mirë shpirtërore dhe doktrimore mbi të vërtetat e fesë dhe mbi përgjegjësitë që të krezmuarit pranojnë me liri.

Një javë para Krezmimit, pra me 23 tetor, ju është mundësuar sakramenti i rrëfimit për të gjithë kandidatët, prindërit dhe nunat e tyre. Pas rrëfimit kishim edhe darkën e përbashkët. Kjo ishte një përvojë vërtetë e bukur për të gjithë, sepse kështu na u dha mundësia të njihemi edhe më mirë me njëri-tjetrin dhe të bashkëndajmë gëzimet dhe shqetësimet tona.

Ndërsa, të dielën e 31 tetorit, në një ditë të bukur me diell, në kishën e kushtuar Familjes Shenjte, në Emmenbrücke, Mons Dodë Gjergji, ipeshkëv i Kosovës, gjatë kremtimit të Meshës së shenjtë dhe pas predikimit të bukur dhe frymëzues, kandidatëve tanë ju ka ndarë sakramentin e Krezmimit.

Solemnitetin e kësaj Meshe e shuan edhe lutjet, leximet dhe dhurimin e dhuratave e bërë na vetë të krezmuarit. Po ashtu edhe kori i fëmijëve së bashku me atë të të rriturve, që ishin në harmoni në mes vete, e bënë më të fortë solemnitetin e kremtimit të Meshës shenjte.

Urojmë dhe lusim për të rinjtë tanë që Shpirti Shenjt t'i përcjellë gjatë gjithë jetës së tyre dhe t'i mbrojë prej të gjitha rreziqeve.

(Foto: Gjergj Pernrecaj)

Me datën 20.11.2021 në Misionin tonë festuam Festën e Shën Çeciles, pajtore dhe mbrojtëse e muzikës, e instrumentistëve dhe e këngëtarëve.

Festën e filluam me Meshën shenjtë, në ora 17:00, dhe pas Meshe patëm darkën dhe festën e përbashkët. Këtë vit, ndryshe nga herët e tjera, në festë ishin të pranishëm edhe kori i fëmijëve dhe disa nga prindërit e tyre.

Ishte një festë vërtetë e bukur, e përgatitur mirë, me ushqime të shijshme, humor të mirë

e këngë të bukura të kënduara nga fëmijët dhe të rriturit.

Në këtë mbrëmje, anëtarët e korit me gëzim dhe këngë i uruan ditëlindjen don Antonit duke i dhuruar një dhuratë modeste.

Falënderimi i takon Hyjit për dhuratat e shumta që ai bën në jetën tonë përmes Kishës dhe Misionit tonë në Luzern.

Shkruan: Gjonita Lleshdedaj, Kriens

Aktivitetet bamirësie

Në numrin e parë të revistës së Misionit tonë ishte theksuar se “Misioni ynë primar si Kishë (bashkësi e të pagëzuarve) është që ta predikojmë me fjalë dhe vepra Lajmin e gëzueshëm të Krishtit dhe tu dëshmojmë të gjithëve se në personin e Jezu Krishtit Mbretëria e qielit është në mesin tonë. Nga kjo vetëdije lind dëshira për ta krijuar, gjithnjë e më shumë, një bashkësi sipas zemrës së Krishtit, por, për ta arritur këtë kërkohet të bashkëpunojmë me të gjithë, të jemi të gatshëm për të shërbyer, të singertë për të komunikuar, të lirë për tu bashkuar dhe të nxitur për tu mobilizuar për të mirën tonë personale, familjare, kishtarë dhe kombëtare”.

Thirrjes për tu ndihmuar të varfërve dhe të sëmurëve, Forumi i Grave të Misionit tonë, ju është përgjigjur me aktivitetin e përgatitjes së

ëmbëlsirave të Krishtlindjes dhe të shitjes së tyre, me qëllim që me paratë e grumbulluara të ndihmohen nevojtarët.

Falënderimi i takon Motrave që shërbejnë në Misionin tonë, grave dhe nënave që me dashuri kanë përgatitur ëmbëlsirat, si dhe të gjithë atyre që i kanë blerë ato me qëllim që të ndihmohen ata që kanë nevojë.

Redaksia

(Foto: Don Anton Uka)

PROMOVIMI I LIBRIT “KTHIMI”

(Foto: M. Luiza Milani)

Në fillim të muajit Nëntor kishim nderin të mirëpresim Imzot Dodë Gjergjin në qendrën e Misionit tonë në Sirnach. Shfrytëzuar rastin për disa takime me grupet e ndryshme që funksionojnë në drejtimin e Misionit: Nëna Shqiptare “Nënë Tereza”; Ansambli “Arbëresha”; kori “Zemra e Krishtit”, etj. Kështu që Ipeshkvi dhe anëtarët e këtyre grupeve patën mundësinë të shkëmbejnë mendimet e tyre dhe kështu të paraqesin idetë dhe sugjerimet që ato kanë.

Të enjten ishte takimi me Këshillin pastoral, në të cilin është biseduar rreth funksionalitetit të Misionit, për detyrat, përgjegjësitë, nevojat, etj.

Të premtën pas Meshës së shenjtë, në mbrëmje, u zhvillua një atmosferë shumë e ngrohtë familjare e besimtarëve që ishin të pranishëm me Imzot Dodë Gjergjit. Së bashku ndamë shumë momente të mira.

Kurse të shtunën, nën organizimin e përbashkët të Misioneve Katolike Shqiptare në Zvicër, ishte promovimi i librit “Kthimi” i përbërë nga tre vëllime, me autor Imzot Dodë Gjergji. Një vepër shumë e qëlluar për kohën tonë, e cila flet për identitetin tonë kombëtar dhe fetar.

Në këtë promovim të librit morën pjesë besimtarë të ndryshëm edhe nga Misionet tona në Luzern dhe Aarau.

Prezantimin e vëllimit të parë e Drita Maria Sahiti; të dytin David Preka nga Misioni i Luzernit dhe të tretin Ndue Zefi nga Misioni i Sirnachit. Mbrëmja ishte e pasur edhe me program kulturor dhe artistik.

Një falënderim i veçantë i takon Dr. Don Anton Ukës për moderimin e mbrëmjes, si dhe të gjithë atyre personave që morën pjesë në takim.

Shkruan: Nue Zefi, Sirnach

(Foto: M. Luiza Milani)

Takimi me Këshillin e Misionit

Të shtunën, me 27.11.2021, kishim takim me Këshilltarët e Misionit tonë në Luzern.

Takimi zgjati rreth katër orë dhe biseduam sipas renditjes mbi këto tema:

1. Fillimisht u lexua protokollin e mbledhjes së fundit dhe u nënshkrua nga Këshilltarët e pranishëm në mbledhje.
2. U prezantua Agjenda e vitit 2022 me të gjitha takimet dhe aktivitetet e parapara.
3. U bë planifikimi dhe organizimi për festën e Krishtlindjes 2021, duke paraparë ripërtëritjet shpirtërore për të gjitha grupet moshat dhe grupet e ndryshme ekzistuese në Misionin tonë. Po ashtu u diskutua dhe u vendos për darkën me Këshilltarët dhe përcjellësit e bekimit të shtëpive. U vendos për mbajtjen e festës familjare, megjithëse me një numër të kufizuar, shkak i Pandemisë. U shqyrtua bekimi i shtëpive duke respektuar gjithmonë masat ekzistuese anti Covid-19.
4. U diskutua dhe u planifikua për festën e 30-të vjetorit të Misionit tonë, që do të jetë me 23 tetor të vitit 2022.
5. U bë prezantimi i buxhetit të Misionit dhe natyra e tij. Po ashtu u paraqiten edhe hyrjet dhe daljet e buxhetit.
6. Këshilltarët u lajmëruan se është duke punuar në mënyrë intensive për përditësimin apo rregullimin e të gjitha adresave të besimtarëve të Misionit tonë, si dhe u lajmërua se nga fillimi i vitit 2022 të gjitha familjet, revista Misioni ynë do ju arrijë përmes postës në shtëpitë e tyre.

(Foto: Anton Gjoni)

7. Pika e fundit e diskutimit ishte me të ndryshmet që e karakterizojnë punën dhe veprimin e Misionit tonë.

Falënderimi i takon Hyjit dhe të gjithë bashkëpunëtorëve, që me praninë dhe kontributin e tyre e bëjnë edhe më funksionale punën e Misionit tonë.

Redaksia

Mbledhja e delegatëve

Mbledhja e delegatëve të Landeskirche Luzern u zhvillua më 16 nëntor 2021 në qendrën Papa Giovanni në Emmenbrücke.

Në këtë takim, së bashku me delegatët e tjerë, morën pjesë edhe misionarët përgjegjës të Misioneve përkatëse në Luzern.

Folësit e ndryshëm raportuan për aktivitetet e Sinodit, punimet e rinovimit që u zhvilluan në vitin 2021 si dhe për planifikimet e bëra për vitin 2022. Një theks i veçantë u vu edhe për gjendjen aktuale financiare. Detyrat dhe plani financiar u miratuan nga kuvendi i delegatëve.

Në këtë mbledhje po ashtu u prezantuan edhe Don Stefano Ranfi, misionari i ri i Misionit italian në Luzern, Marco Nuzzo, ndihmësi baritor i Misionit italian dhe Besjana Thaqi, sekretare e Misionit Katolik Shqiptar në Luzern.

Folësit falënderuan për bashkëpunimin e mirë mes Kishës rajonale, kujdesit baritor të emigrantëve dhe Misioneve të gjuhëve të ndryshme.

Pas këtyre mbledhjeve ka qenë zakon të shtrohej edhe darka për të gjithë të pranishmit, por, kësaj here, për arsye të pandemisë ajo nuk ishte e programuar.

*Shkruan: Besjana Thaqi,
Sekretare e Misionit*

(Foto: Besjana Thaqi)

KOHA E ARDHJES DHE FESTA E FLAMURIT KOMBËTAR

(Foto: Besnik Qerim)

Në kohën e Ardhjes, njerëzit mund të ndjejnë më dukshëm afërsinë e Hyjit që vjen në këtë botë për të tërheqë zemrat e të gjithë njerëzve tek vetja. Ne të krishterët e ndjejmë se është këtu dhe jemi të lumtur që jemi trashëgimtarët e premtimeve hyjnore dhe paqja e lumturia përshkojnë shpirtat tanë.

Në kohën e Ardhjes Kisha ka parasysh dy ardhje, të asaj që ka ndodhur me lindjen e Krishtit dhe me Ardhjen e dytë të Tij, kur do të vijë të gjykojë të gjallët dhe të vdekurit.

Në kohën e Ardhjes shijojmë gjithë dëshirën e besimtarëve të Besëlidhjes së Vjetër për ardhjen e Shpëtimtarit, për ardhjen e Mesisë së premtuar, por edhe të shijomë bukurinë e bekimit që ka ardhur në ne përmes Birit të Zotit, Shpëtimtarit tonë.

Por duhet të kemi para sysh se Ardhja është edhe kohë pendese, e pritjes. Kohë që na është dhënë që të pendohejmë për mëkatet dhe gabimet tona, ta përmirësojmë jetën tonë dhe marrëdhëniet me njëri-tjetrin që të mund ta presim Jezusin në paqe dhe gëzim. Është kohë kur duhet të men-

dojmë më shumë për ata që kanë nevojë më shumë për ndihmën tonë, për të varfrit.

Zoti i bekoftë të gjithë ata që e kërkojnë dhe e presin të gatshëm Mesinë, hiri i Krishtit Foshnje i përcjelltë gjatë gjithë jetës dhe kurrë mos ju mungoftë ndihma e Tij.

Ndërsa festa e Flamurit është pasuri e çmuar e popullit tonë shqiptar, që është fituar me punë të madhe dhe me mund prej shumë brezave. Përveç festimit, në këtë ditë duhet t'i kujtojmë të gjithë ata që u flijuan për lirinë dhe pavarësinë e popullit tonë, edhe pse kjo liri për popullin tonë ishte pjesërisht e ndarë.

Në Misionin tonë disa të rinj, me veshje kombëtare dhe me flamurin kuq e zi, kanë bërë hyrjen solemne në Kishën e Familjes Shenjte në Emmenbrücke. Kjo skenë, ngjalli ndjenja lumturie dhe gëzimi në të gjithë të pranishmit.

Lusim Zotin për popullit tonë që kurrë të mos i mungojë bekimi i Zotit, në mënyrë të veçantë për paqe, harmoni dhe bashkim.

Shkruan: m. Vida Ademi

(Foto: Besjana Thaqi)

FESTA E SHËN KOLLIT DHE E ZOJËS SË PAPËRLYER

Muaji dhjetor është i veçantë jo vetëm për arsye se reshjet e para të dëborës e zbardhojnë tokën, por veçanërisht për shkak të festave të dashura, të bukura dhe të shenjta të fesë tonë. Festa e Shën Kollit dhe ajo e Zojës së Papërllyer, që zakonisht kremtohen në muajin dhjetor brenda kohës së Ardhjes, sikur shërbejnë si përgatitje shpirtërore dhe emocionale për festën e madhe dhe shumë të dashur të Krishtlindjes.

Edhe në qendrën e Misionit tonë në Luzern këto dy festa u shënuan me përshpirtëri dhe aktivitete të ndryshme për fëmijë dhe të rritur.

Kremtimi i Meshë shenjte në praninë e një numri të mirë besimtarësh, i udhëhequr nga misionari ynë don Antoni, na bëri të mendojmë për ngjarje të mrekullueshme që realisht kanë ndodhur në jetën e Virgjërës Mari, duke na ndihmuar që të kuptojmë më mirë fjalët që Maria dhe engjëlli Gabriel shkëmbyen mes tyre.

Pyetjeve të Marisë, se si është e mundur që gjëra të tilla dhe të mistershme të ndodhin në jetën e një vajze të re, ende të pamartuar. Engjëlli i përgjigjet asaj, duke e garantuar atë se për Hyjin asgjë nuk është e pamundshme, mjafton besimi dhe dorëzimi në vullnetin e Tij. Maria është rruga historike që ndoqi Hyji për të hyrë në botë.

Pas kremtimit të Meshës së shenjtë, kishim një program të përgatitur nga Motrat me grupin e

fëmijëve, që në nder të Zojës së Bekuar dhe Shën Kollit, me zërin e tyre të ëmbël dhe engjëllor e bënë këtë solemnitet edhe më të bukur.

Pjesëmarrja jonë në festa dhe aktivitete të organizuara dhe të propozuara nga Misioni ynë, gjithmonë na ka bashkuar dhe na ka gëzuar.

Ardhja e Shën Kollit në Qendrën tonë, i bëri fëmijët të lumtur, festuan së bashku duke e bashkëndarë gëzimin me njëri-tjetrin. Por, edhe dhuratat që ju solli Shën Kolli, zgjoi gëzim dhe lumturi në zemrën e fëmijëve.

Shën Kolli dhe porosia tij e kujdesit ndaj atyre që kanë nevojë për gjëra të nevojshme për të jetuar më mirë dhe më të gëzueshëm, është e njohur edhe jashtë ambienteve të krishtera, mendohet se prej tij nisi legjenda e Santa Claus, apo Babagyshit që ju sjell fëmijëve dhurata në fshehtësi.

Ishte një ditë e bukur dhe e mrekullueshme ku edhe prezenca e Magjistarit i bëri fëmijët të përjetojnë çaste të bukura duke i mahnitur ata me lojëra magjepsë.

Shkruan: Valentina Pernrecaj, Root

(Foto: Besjana Thaqi)

Darka e falënderimit

Zakonisht jemi mësuar të marrim pjesë në takime e festa të ndryshme të organizuara nga Misioni ynë!

Por tashmë, Misioni ynë, ka dhe Darkën e falënderimit për bashkëpunëtorët e vet! Kjo darkë u shtrua me 11.12.2021 në qendrën tonë në Luzern dhe morën pjesë më shumë se 60-të persona.

Festa ishte e organizuar mjaft mirë, menya ishte mjaft e begatë, ushqime të shijshme dhe pije te bollshme. Festa u shoqërua me një muzikë të lehtë popullore në sfond.

Udhëheqjen e mbrëmjes e bëri misionari ynë, don Antoni, duke na dhënë mundësinë që të bënim dëshminë tonë, duke treguar përvojën tonë në Mision!

Njëkohësisht patëm kënaqësinë të dëgjoni dhe disa barsoleta, të cilat e shtuan edhe më tepër buzëqeshjen dhe harenë, duke i dhënë një atmosferë mjaft te këndshme kësaj mbrëmje.

Darka u përmyll me falënderime dhe urime të përzemërta për festën e Krishtlindjes dhe të Vitit të Ri 2022.

Urojmë që të rritet numri i atyre që ndihmojnë dhe kontribuojnë për të mirën dhe rritjen e Misionit tonë, e kështu të jemi edhe më të bashkuar me njëri-tjetrin.

Të gjithëve gëzuar Krishtlindja dhe Viti i Ri 2022!

Shukran:

Dukagjin Qollaku, këshilltar në Mision

(Foto Don Anton Uka)

Mesha Rorate në Misionin tonë

(Foto: Besnik Qerimi)

Koha e Adventit (Ardhjes) çdo vit bie në muajin e errët të dhjetorit. Errësira, sidomos gjatë muajit dhjetor, e mbulon një hapësirë të madhe të kohës, megjithatë ekziston shpresa se së shpejti ditët do të zgjatën dhe dielli do ta pushtojë natën. Por, toka (njeriu) e ndriçuar nga Fjala e Hyjit dhe besimi në Të, zbulon se ka një Dritë në këtë vend të errët dhe se ajo Dritë do të ngadhënjejë mbi errësirën.

Sipas një tradite të lashtë, Kisha Katolike “Meshën Rorate” e kremton në nder dhe lavd të Virgjërës Mari, para se të lind drita, pra në errësirë, vetëm me dritën e qirinjve.

Simbolika e kësaj Meshe është pritja apo qëndrimi zgjuar në pritje të ardhjes së Jezusit, i cili vjen për ta ndriçuar njeriun dhe botën e pushtuar nga errësira (mëkati).

Edhe në Misionin tonë kjo traditë është mirëpritur, këtë e dëshmon prania e besimtarëve në Meshën e mëngjesit dhe lutja e tyre e vazhdueshme kushtuar Virgjërës Mari. E bucura e kësaj përvoje është edhe ngrënia e mëngjesit së bashku në ambientet e Misionit tonë.

Redaksia

(Foto: Besnik Qerimi)

Ministre të Kungimit

Diela e tretë e Ardhjes njihet dhe kremtohet si e diela e gëzimit, për faktin se Krishti Zot është më afër të gjithë atyre që janë të gats-hëm ta pranojnë në jetën dhe familjen e tyre.

Edhe në Misionin tonë, vërtetë, ishte një e diele e gëzueshme edhe për faktin e shumë ngjarjeve dhe dhuratave të bukura që Zoti vazhdimisht bënë në bashkësinë tonë.

Me 12.12.202, në Kishën në Emmenbrücke, Loreta Dedaj dhe Veneranda Qerimi, zyrtarisht, u pranuan si ndihmëse të meshtarit për ndarjen e Kungimit të shenjtë në Misionin tonë.

Si Loreta, po ashtu edhe Veneranda, janë të angazhuara me detyra dhe përgjegjësi të ndryshme edhe në famullitë zvicerane.

Ne si Mision i falënderojmë për gatishmërinë e tyre për shërbim dhe njëkohësisht lusim Zotin që Eukaristia të jetë qendra e jetës së tyre dhe e gjithë bashkësisë tonë.

Redaksia

(Foto: Besnik Qerimi)

Monsinjon Dodë Gjergji vizitoi Misionet tona

Vizita e ipeshkvit në një famulli apo mision është gjithmonë shenjë përkujdesi dhe dashurie që ai ka për meshtarët, motrat dhe besimtarët që i janë besuar. E tillë ishte edhe vizita e

ipeshkvit tonë, Monsinjon Dodë Gjergjit, në tre misionet tona këtu në Zvicër.

Përveç takimeve të ndryshme që ipeshkvi kishte me grupet dhe besimtarët, një hapësirë të kohës ai na e kushtoi edhe në motrave dhe meshtarëve që jetojmë dhe punojmë në Zvicër. Ipeshkvi së pari përgëzoi të gjithë, për punën dhe sakrificat që bëjnë, secili në fushën e vet të veprimit, e më pas dha disa udhëzime dhe disa detyra të përbashkëta, si: Organizimi i takimeve të përbashkëta me besimtarët, në mënyrë që në kuadër të Sinodit, të dëgjojmë zërin e Zotit i cili na flet edhe përmes besimtarëve, siç thoshin latinët “*vox populli, vox Dei*” që në shqip do të thotë, “Zëri i popullit është zëri i Zotit”. Duke i dëgjuar gëzimet dhe shqetësimet e besimtarëve, Misionet tona bëhen më të frytshme dhe më efikase.

Ndër të tjera, Monsinjon Doda, na propozoi nevojën që në motrat dhe meshtarët të takohemi të gjithë së bashku një ditë në muaj, për të patur një ditë të përbashkët pushimi, lutje, takimi në mënyrë që të njihemi sa më mirë me njëri-tjetri, dhe të bashkëndajmë përvojat dhe idetë, sepse të gjithë jemi në shërbim të të njëjtit popull. I gjithë takimi u zhvillua në një klimë të ngrohtë vëllazërore.

*Shkruan: m. Valdete Daka,
FDC, Sirnach*

(Foto: nga arkivi)

BETLEHEMI? SHPREH GJENDJET TONA SHPIRTËRORE

Edhe jo besimtarët shpesh e quajnë Betlehemin “historia jonë”, e jo vetëm fetare. Për të krishterët është rrëfimi i misterit të Lindjes së Zotit, që i dhuron njeriut shëlbimin e amshuar. Emri “Praesepe” vjen nga latinishtja e do të thotë grazhd. E duket tri herë në Ungjillin e Lukës, në kapitullin e dytë: “E nxori në dritë birin e saj të parëlindurin, e mbështolli në fasha dhe e vuri mbi grazhd”. Shprehjen e përsërit edhe engjëlli, që i siguron barinjtë, të trembur nga drita vezulluese e natës: “Sot për ne, në qytetin e Davidit, lindi shëlbuesi, Krishti Zot. Kjo do të jetë shenja: do të gjeni një ferishte mbështjellë në shpërgaj, mbi një grazhd”.

Në kohët e para të krishtera ishte e zakonshme paraqitja e lindjes së Krishtit ndër varreza e vende kulti: paraqitej Maria me foshnjën në krah, zakonisht, ose vetëm figura e Krishtit Fëmijë.

Shenja e mahnitshme e grazhdit të Betlehemit (aq e dashur nga populli i krishterë), zgjon gjithmonë habi dhe mrekulli. Të pasqyrosh ngjarjen e lindjes së Jezusit, do të thotë të tregosh misterin e Mishërimit të Birit të Hyjit me thjeshtësi dhe gëzim. Grazhdi, në të vërtetë, është si një Ungjill i gjallë, i shkëputur nga faqet

e Shkrimit të Shenjtë. Ndërsa sodisim skenën e Krishtlindjes, jemi të ftuar ta ndjejmë veten shpirtërisht në udhëtim, të joshur nga përlësia e Atij që u bë njeri, për të takuar çdo njeri.

Maria e “lindi djalin e vet – të paralindurin, e mbështolli në shpërgënj dhe e vendosi mbi një grazhd, sepse në bujtinë nuk pati vend për ta” (Lk 2,7).

Duke hyrë në këtë botë, Biri i Hyjit strehohet në një vend, ku shkojnë për të ngrënë kafshët. Kashta bëhet shtrati i parë, për Atë që do ta quajë veten “bukë e zbritur nga Qielli” (Gjn 6:41).

E bukur, tradita e familjeve tona, të cilat në ditët para të Krishtlindjes përgatisin Shpellën e Betlehemit. Ashtu si edhe zakoni për ta vendosur në vendet e punës, në shkolla, në spitale, në burgje, në sheshe... Është vërtet ushtrim i fantazisë krijuese, që përdor materiale nga më të ndryshmet, për të krijuar kryevepra të vogla bukurie.

Mahnitje dhe emocion për Zotin, që bëhet i vogël

Betlehehi të shtang e të mahnit gjithnjë, sepse “dëshmon butësinë e Zotit, që përkulet tek vogëlsia jonë, bëhet i varfër, duke na ftuar

ta ndjekim në udhën e përvujtërisë, “për ta takuar e për t’i shërbyer me mëshirë në vëllezërit e motrat më nevojtarë”.

Shpella e Betlehemit: qielli i qëndisur me yje, në heshtimin e natës

Po cilat janë shenjat e ndryshme të Shpellës së Betlehemit? Para së gjithash, qielli i qëndisur me yje, në errësirën dhe në heshtjen e natës: është nata, që shpesh e rrethon jetën tonë. E pra, edhe në ato çaste Zoti nuk na lë vetëm, por bëhet i pranishëm, sjell dritën, ku ka errësirë e i ndriçon të gjithë ata, që janë të zhytur në terrinat e vuajtjes.

Peizazhet, engjëjt, kometa, të varfrit

Shikojmë pastaj, edhe peizazhet plot me rrënoja shtëpish e pallatesh të lashta “shenjë e dukshme e njerëzimit të rënë”, që Jezusi vjen ta shërojë e ta rindërtojë. Ka male, burime, dele, për të paraqitur gjithësinë, që merr pjesë në festën e ardhjes së Mesisë. Engjëjt e kometa janë shenja, që na tregojnë se edhe ne duhet të ngarendim drejt Shpellës, për ta adhuruar Zotin. Barinjtë, pastaj, që na thonë se janë më të varfrit e më të përvuajturit ata, që dinë ta pranojnë ngjarjen e madhe të Mishërimit, ashtu si shtatoret e lypsarëve. Të varfrit janë të privilegjuarit e këtij misteri e, shpesh, ata që “më shumë se askush janë në gjendje ta pranojnë praninë e Zotit mes nesh”, ndërsa pallati i Herodit është në sfond, i mbyllur, i shurdhër për kumtin e gëzimit. Duke lindur në Shpellë, Zoti vetë nis të vetmin revolucion të vërtetë, që u jep shpeshë e dinjitet të varfërve e të shtypurve: “revolucionin e dashurisë, revolucionin e dhembshurisë”. Vijnë, pastaj, personazhet e tjera, nga kovaçi, tek furrxhiu.

Maria e Jozefi

Në Shpellë janë Maria e Jozefi. Maria është dëshmia, që na tregon sesi duhet të lëshohemi plotësisht në dorë të Zotit, ashtu si Jozefi, “roj-tari, që nuk lodhet kurrë duke e mbrojtur familjen e vet”.

Krishti Fëmijë: dashuria, që ndryshon historinë

Në grazhd është Krishti Fëmijë: Zoti është i paparashikueshëm, larg skemave tona, e paraqitet kështu, si fëmijë, për të na bërë t’ia hapim krahët e ta marrim ngrykë. Në ligështi e në brishtësi, fsheh pushtetin, që mund të krijohet e të shndërrojë gjithçka me forcën e dashurisë. “Shpella e Betlehemit na bën ta shikojmë e ta prekim këtë ngjarje të pashoqe e të jashtëzakonshme, që ia ndryshoi rrjedhën historisë”.

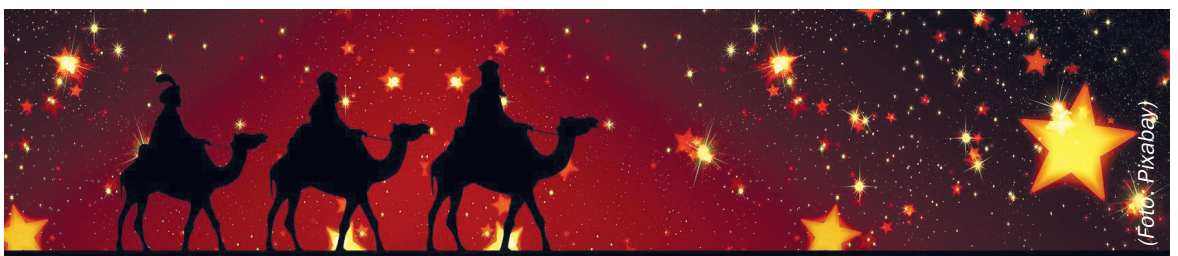
Mbretërit Dijetarë: të largët e fesë

Së fundi, shenja e mbarmë. Kur afrohet festa e Dëftimit të Zotit, në Shpellë vendosen tri shtatoret e Mbretërve Dijetarë, që na kujtojnë “se mund të nisesh edhe nga larg, shumë larg, për ta takuar Krishtin”.

Për lumturinë e njeriut

“Shpella e Betlehemit bën pjesë në procesin e ëmbël dhe kërkues të transmetimit të fesë: nuk ka rëndësi si sajohet! Ajo, që ka rëndësi, është t’i flasë jetës sonë, duke i treguar dashurinë që ka Zoti për ne. “Zoti, që u bë ferishte, për të na treguar se është shumë pranë çdo njeriu, sido e kudo që të jetë, e për të na thënë se në këtë prani gjendet lumturia”.

Marrë nga Radio Vatikani

INTERVISTË ME ZOTËRI PJETËR GJONIN

AKTIVIST DHE HUMANIST I DALLUAR

Përshëndetje zotëri Pjetër Gjoni, së pari ju falënderoj për gatishmërinë tuaj që të bashkëpunoni me revistën e Misionit tonë!

Faleminderit juve, për ftesën që të jem pjesë e revistës së Misionit tonë në Luzern.

Zotëri Gjoni, a mund të na bëni një prezantim të shkurtër, kush jeni dhe nga vini?

Quhem Pjetër Gjoni, i lindur në fshatin (ish Jagodë), tani Shën Gjergj, komuna e Klinës. Pas përfundimit të shkollës fillore kam vijuar shkollën e mesme ekonomike në Klinë dhe një vit kam studiuar në shkollën e lartë pedagogjike në Gjakovë. Si student, në fund të vitit 1984, kam vizituar vëllain tim Dedën në Zvicër dhe ajo vizitë ka zgjatur deri sot e kësaj dite, prej së cilës edhe i kam ndërprerë studimet. Jam larguar nga vendlindja duke marrë emrin mërgimtar.

Zotëri Gjoni, ju jeni i njohur si atdhetar dhe humanist, cilat janë veprimtaritë të cilat do donit ti veçoni?

Për disa vite kam punuar për përmirësimin e gjendjes ekonomike, pothuajse sikurse e gjithë mërgata, por pastaj krahas punës si kusht për të krijuar dhe për të mbajtur familjen, në vitin 1990 kam qenë anëtar i kryesisë së LDK-së për tre kantone: LU, NW dhe OW. Një vit më pas jam zgjedhur arkëtar i kësaj kryesie dhe sipas vlerësimit të bashkëpunëtorëve kam qenë mjaft i suksesshëm në sensibilizimin e mërgatës për luftën që pritej të ndodhte në Kosovë. Më pas, në fillim të luftës, kryesia e shoqatës Nënë Tereza për Zvicër në atë kohë, me të nderuarin ish misionarin Don Aleksander Kola, më kanë zgjedhur dhe besuar përgjegjësinë në Këshillin e emergjencës për Zvicër dhe për të gjitha hyrjet dhe daljet në shoqatë. Në vitin 2000 jam zgjedhur kryetar i Shoqatës Nënë Tereza këtu në Zvicër dhe pas dy mandateve, në fillim të vitit 2009, e përfundova

aktivitetin tim vullnetar, i cili ka zgjatur rreth 20 vite. Sepse tashmë kishte ardhur koha që të përqendroheshim më shumë tek familja, vetja ime dhe natyra që e kam si pasion të veçantë.

Gjatë kohës kur ju keni qenë President i Shoqatës, cilat kanë qenë veprimtaritë më kulminante që ju, me bashkëpunëtorët tuaj, keni arritur t'i realizoni dhe sa e vështirë ka qenë veprimtaria në ato vite?

Kulmi i veprimtarisë ishte në vitin 2002, kur arritëm të regjistroheshim në regjistrin e tregtisë në Zvicër; kemi arritur që t'i lirojmë dhuruesit nga tatimi kantonal. Ndërrimi i statusit duke ju përshtatur ligjeve të shtetit ku jetojmë bëri edhe që në këtë vit të bëheshim përfundimisht shoqatë internacionale e plotfuqishme. Si projekte të veçanta ishin: Shkuarja e tre anëtarëve të kryesisë në Indi dhe Nepal.

Kështu në kuadër të këtij projekti kemi vizituar shtëpinë dhe varrin e Nënë Terezës, pastaj kemi shërbyer pesë ditë nëpër shtëpitë e saja, ku edhe sot veprojnë Motrat e Nënë Terezës.

Në vitin 2007 kemi ndërtuar 29 shtëpi në Kosovë; 1 në Shqipëri dhe 10 në Indi. Kemi ndihmuar shumë të sëmurë dhe të varfër, vlen të theksohet ndërtimi i mbi 100 shtëpive në Kosovë. Vlen të theksohet edhe realizimi i filmi dokumentar mbi Nënë Terezën e shumë të tjera. Për t'i realizuar të gjitha këto projekte nuk kemi pasur vështirësi të mëdha, ka qenë një kryesi e mirë dhe profesionale, lirisht mund të them se ka mbretëruar fryma e karizmës së Nënë Terezës: "Ku janë të varfrit, duhet të jemi edhe ne". E tëra kjo është bërë me vullnetin të madh dhe me mirëkuptim të kryesisë të cilët i falënderoj edhe tani për atë kohë.

Dashuria dhe respekti juaj për Nënë Terezën shihet edhe nga dokumentarët që ju keni realizuar për të, por, tani, a keni ndonjë projekt konkret në këtë drejtim?

Dashuri dhe afërsi për Nënë Terezën kam

pasur edhe para se të hyja në Shoqatë, duke qenë se e kam takuar dy herë personalisht kur Nëna ishte gjallë. Në Zllakuqan, në vitin 1982 dhe në Romë, në vitin 1995. Po ashtu kisha lexuar shumë libra mbi jetën dhe veprën e saj. Që nga viti 2009 nuk jam më aktiv në Shoqatë dhe as në Lidhjen Demokratike të Kosovës. Tani janë brezat e ri që me mjaft sukses po i vazhdojnë aktivitetet humanitare brenda mundësive që kanë, ndërsa unë spontanisht ndihmoj nga vetvetja dhe mundohem të ndihmoj në ndonjë projekt që organizon Misioni i ynë në Luzern.

Ju, që nga themelimi i Misionit Katolik Shqiptar këtu në Luzern, jeni aktivist i njohur. Si e vlerësoni kontributin e Misionit në ruajtjen e vlerave kombëtare dhe shpirtërore të popullit tonë këtu në Zvicër?

Pas gjithë atyre aktiviteteve që i ceka më lart, Misioni Katolik Shqiptar në Luzern ka qenë i veçantë për mua dhe familjen time, duke qenë se aty e kemi gjetur dhe po shijojmë një copë Kosovë, çoftë në organizime shpirtërore, edukative kulturore, muzikore, sportive e shumë të tjera dhe krejtësisht në gjuhën shqipe, kjo bën të kuptojmë se kemi të bëjmë me ruajtjen e vlerave dhe traditave tona. Kjo është meritë e madhe e gjithë misionarëve që kemi pasur, por kësaj radhe, në kohë pandemie, po na vështirësohet veprimtaria, megjithatë misionari ynë, Don Antoni, me mjaft interesim, vigjilencë dhe shkathtësi po angazhohet, duke shfrytëzuar çdo mundësi, ne afrimin dhe të mirën e besimtarëve. I konsideroj të lum ata që afrohen dhe marrin pjesë në aktivitete e Misionit tonë.

Zotëri Gjoni, Ju para pak javësh keni festuar 60-të vjetorin e lindjes, me këtë rast prof. Prend Buzhala ka publikuar librin voluminoz mbi ju dhe mbi aktivitetet tuaja. Si e keni pritur këtë vepër dhe sa është vlerësuar nga lexuesit?

E falënderoj shumë elitën e kulturës Klinase, në krye të saj shkrimtarin e madh Prend Buzhalen i cili njëherë rastësisht ndodhej në shtëpinë time dhe kur ka parë një galeri të vogël me foto, mirën-

johje, falënderime, e shumë libra mbi Shën Nënë Terezën, ka shprehur dëshirën të botojë një libër me titull “Pjetër Gjoni në shtigjet jetësore tereziane” monografi kjo për 60-të vjetorin e lindjes. Është kënaqësi kur një shkrimtar i madh shkruan dhe vlerëson punën e bërë ndër vite në mërgatë. Ky është një libër që kryesisht ka të bëjë me aktivitetet e mia dhe shumë bashkëpunëtorëve të mi ndër vite. Libri ende nuk ka arritur shumë tek lexuesit, por në të ardhmen do të arrijë së paku te ata që kanë bashkëpunuar me mua por edhe te të gjithë të interesuarit.

Zotëri Gjoni, cili është mesazhi apo thirrja juaj për lexuesit e revistës “Misioni ynë”, duke vlerësuar që tani jemi në prag të festave të Kërshëndellave?

Falënderoj shumë Don Antonin misionarin tonë aktual i cili edhe me revistën “Misioni i ynë” por edhe me aktivitetet e tjera e ka ngjallur dukshëm Misionin, duke afruar njerëzit që në Mision të ndjehen si në shtëpinë e vet. Falënderoj po ashtu edhe motrën Vida dhe motrën Mrika për angazhimin me të gjitha gjeneratat e sidomos në rritjen e numrit të korit të fëmijëve. Këshilltarët e Misionit dhe në veçanti korin e të rriturve që është bartës i gati të gjitha aktiviteteve të Misionit, që prej themelimit. Informimi i mirë, formon njeriun e mirë! Ftoj lexuesit që ta lexojnë revistën tonë dhe të bashkëpunojnë në realizimin e saj.

Zotëri Gjoni, ju përgëzoj për punën tuaj të palodhshme dhe për humanizmin që keni dëshmuar dhe vazhdoni të tregoni për të gjithë njerëzit, pa dallim. Ishte kënaqësi të zhvilloja këtë intervistë me ju!

Misioni ynë është gjithmonë i hapur për ata që duan të ndihmojnë e të bashkëpunojnë, sidomos për ata që kanë përgatitje universitare, sikurse jeni edhe ju e nderuara Mirlinda që me shumë profesionalizëm po e mbani rubrikën e intervistave. Ju falënderoj shumë duke ju uruar juve dhe të gjithë lexuesve Krishtlindjen dhe Vitin e Ri 2022!

Intervistoi:

Mirlinda Dushi Berisha, Ettiswil

(Foto: Don Anton Uka)

KRISHTLINDJE NË KOHË PANDEMIE

Krishtlindja, më shumë sesa festat e tjera, në mënyrë krejt të natyrshme prek botën emocionale dhe atë shpirtërore të të gjithë njerëzve, sidomos të atyre që ja lejojnë vetes të përshkohen nga bukuria dhe madhështia e përkujtimit të kësaj ngjarje të madhe, që e ka ndarë historinë njerëzore në para dhe pas Krishtit.

Të gjitha ngjarjet dhe situatat që ndodhin në jetën e njeriut, qofshin ato të këndshme apo të hidhura, marrin një domethënie dhe një kuptim të ri, nëse njeriu tregohet i aftë (i pjekur) dhe i disponuar të kalojë, nga gjendja emotive (emocionale), në atë racionale dhe shpirtërore. Nëse situatat e jashtme lexohen dhe përjetoohen me sy të brendshëm, jeta, në tërësinë e saj (fizike, psikologjike, sociale dhe shpirtërore), merr një kuptim dhe orientim ndryshe.

Si psikologjia, po ashtu edhe përshtetëria e krishterë, kanë arritur të konstatojnë se qëndrimi apo ngelja vetëm në rrafshin emocional është papjekuri, e cila mund të shpie lehtë në veprime të pamatura dhe egoiste. Kjo, është njëra ndër arsytet themelore përse një pjesë e madhe e njerëzve janë futur në një rreth vicioz të dhimbshëm dhe të dëmshëm, duke jetuar në kotësi dhe pakënaqësi të vazhdueshme.

Kërkimi i vazhdueshëm i lumturisë jashtë vetes; përpjekja e tepruar, nganjëherë edhe e padrejtë, për të pasur më shumë sesa ajo që është e nevojshme për një jetë të mirë, të qetë dhe dinjitoze; tendenca për të shpenzuar në gjëra të panevojshme; dëshira për të ikur nga vetvetja duke preferuar bredhjet e vazhdueshme, jetën e natës, zhurmën, qëndrimin e pa kontrolluar në rrjetet sociale, shoqërimin, argëtimin dhe dëfrimin, janë vetëm disa nga simptomat (shenjat) që tregojnë pakënaqësinë (krizën) e thellë që fshihet brenda njeriut të ditëve tona. Kjo situatë bëhet edhe më alarmante kur njeriu mundohet t'i ndrydhë (refuzojë) këto realitete të hidhura, duke arsyetuar veprimet e tija të dëmshme dhe në kundërshtim me të vërtetën që banon brenda tij. Të jetuarit në këtë gjendje, pengon festën, gëzimin, harmoninë dhe heshtjen kundruese që dëshiron të dhurojë krentimi i lindjes së Jezusit.

Kalimi nga përjetimi emocional, në atë racionale dhe shpirtërore, është një sfidë e mundshme për të gjithë. Pikërisht, për këtë arsye, festat e krishtera janë një thirrje e vazhdueshme, për ta bërë kapërcimin e nevojshëm dhe çlirues. Derisa njeriu nuk arrin të kuptojë dhe të besojë se Krishtlindja nuk është vetëm rast i shprehjes së emocioneve përmes dekorimit të ambienteve, shkëmbimit të dhuratave, përgatitjes dhe konsumimit të

drekave dhe darkave etj., kremtimi në këtë mënyrë është i zbrazët brenda vetës dhe nuk do të dhurojë atë që vërtetë ka nevojë njeriu. Përkundrazi, do të krijojë boshllëqe të tjera, për vetë faktin se Krishtlindja pa Krishtin nuk ka kuptim. Pra, ajo që kërkohet është vetëdija se Krishtlindja, mbi të gjitha, është festa e dashurisë. Sepse Hyji, në mënyrë të dukshme dhe të prekshme, në personin e Krishtit është bërë dashuri (dhurim) për të gjithë ata që jetojnë në errësirën e prirjeve drejt gjërave të ulëta. Kështu që, kremtimi i lindjes së një Personi të ri, është mundësi e re për ta jetuar një jetë të re, në stilin e dashurisë së njeriut të ri, Jezusit.

Jeta e re fillon të jetohet kur njeriu arrin të kuptojë dhe të besojë se Krishtlindja është festa e besimit (e mbështetjes në fe), sepse Hyji, në personin e Jezusit, secilit njeri ia jep mundësinë e re që të ndryshojë dhe të përmirësojë marrëdhënien e tij (lidhjen emocionale dhe shpirtërore) me gjërat, me vetveten, me të tjerët dhe me realitetet e përgjeshme.

Jeta e re bëhet kur Krishtlindja kremtohet (jetohet) si festë e shpresës, sepse Hyji, në personin e Jezusit, bëhet shpresë (pritje me fe e një mundësie të re) për të gjithë ata që për arsye të situatave të vështira personale apo familjare kanë ndaluar të udhëtojnë drejt të mirës dhe të bukurës së përgjeshme.

Sfida për të kaluar nëpër situata të vështira, të shkaktuara si nga pandemia e jashtme e Covid-19-të, po ashtu edhe nga ajo e brendshme e mëkatit dhe e egoizmit, është gjithnjë e më e madhe. Prandaj nuk është e lehtë që të gjendet qetësia dhe kriteret e nevojshme për ta trajtuar ashtu siç duhet, me qëllim që të bëhet kapërcimi i nevojshëm dhe i domosdoshëm në atë që çliron dhe ngushëllon.

Si pasojë e gjithë kësaj, shihet qartë se shumë njerëz jetojnë në frikë, shumë shpejt ngurtësohen, mbyllen, bëhen agresiv, tregohen të paaftë për të menaxhuar impulset e tyre, të paaftë për një komunikim dhe bashkëpunim të mirë, pra si pasojë e gjithë kësaj, disa prej tyre

(Foto: Pixabay)

kalojnë në gjendje depresioni. Në këto situata të vështira në të cilat ndodhemi, jemi të ftuar ta ndihmojmë njëri-tjetrin, që ta mbajmë zemrën dhe mendjen e hapur, për të kuptuar dhe besuar se edhe në situata të tilla është e mundshme të gjendet e mira, është e mundshme të bëhemi më të mirë, më të butë dhe më të ndjeshëm ndaj njëri-tjetrit. Vetëm përmes një mendje dhe një zemre të hapur ndaj Hyjit dhe ndaj-tjetrit, mund ta ndjekim të mirën e mundshme edhe në ato situata që, nganjëherë, paraqiten si të pamundshme.

Misteri i lindjes së Jezusit ka si qëllim të mirën (shërimin dhe shëlbimin) e përgjithshme të çdo personi. Kjo e mirë, sipas antropologjisë së krishterë, dëshiron ta arrijë njeriun në të gjitha dimensionet dhe aspektet e tij, edhe në atë të mëkatit. Shikuar në këtë perspektivë lirisht mund të thuhet se Krishtlindja nuk është festë (ngjarje e gëzueshme) vetëm e të krishterëve, por, ajo dëshiron t'i përqafojë të gjithë, pa dallim, me dashurinë, butësinë, mirësinë dhe thjeshtësinë e Foshnjës hyjnore.

Me këto ndjenja mirësie dhe dashurie, të gjithëve ju uroj festën e Krishtlindjes, duke uruar që me ndihmën e Jezusit dhe me ndërmjetësinë e vazhdueshme të Virgjërës Mari, të bëjmë kapërcimin e nevojshëm në ato vlera dhe virtyte që vërtetë i japin kuptim të kaluarës, dashuri (shije) të tashmes dhe shpresë të ardhmes sonë.

Shkruan: don Anton Uka

DËSHMIA E NJË TË KTHYERI NË FENË E TË PARËVE

E nderuara shkëlqesi Imzot Dodë Gjergji, i nderuari Dr. Don Anton Uka, të nderur meshtarë e motra të nderit, të nderuar pjesëmarrës në këtë promovim libri!

Ndihem i nderuar dhe shumë i privilegjuar për faktin se pikërisht unë jam zgjedhur të bëj prezantimin e vëllimit të dytë të librit KTHIMI.

Ky vëllim, sipas këndvështrimit tim, përmes një gjuhe të pasur letrare dhe njohjes së mirë historike, arrin të sintetizojë historinë e gjatë dhe të lavdishme të një pjese të popullit dhe të Kishës tonë, që falë heroizmit dhe sakrificës së tyre, ka lënë gjurmë të pashlyeshme besnikërie, trimërie dhe dashurie në historinë e Kosovës në përgjithësi, dhe në atë të Dioqezës tonë Prizren-Prishtinë në veçanti.

Dëshiroj të theksoj se trilogjinë KTHIMI e kam lexuar ndryshe nga si zakonisht lexoj një libër tjetër, kjo për faktin se ky rrëfim, i përmbledhur në tre vëllime, për shumë aspekte ndër lidhet edhe me jetën time personale, që nga Daut jam kthyer në David, por edhe me atë të bashkëshortes time Marisë, të fëmijëve Jetmirit dhe Artmirit të cilët janë këtu të pranishëm.

Gjatë leximit kam vërejtur se ky libër sikur e përshkruan përvojën time personale dhe familjare e cila ka kaluar dhe, në njëfarë mënyre, ende po kalon nëpërmjet sfidave të ndryshme që çdo ditë kërkojnë qëndrueshmëri dhe besnikëri ndaj Krishtit, fjalës dhe Kishës së tij.

Duke e lexuar këtë libër fjalën kthim e kam kuptuar në dimensionin e saj të dyfishtë: si koncept teologjik që shpjegohet si përtëritje që e shndërron njeriun ontologjikisht, domethënë në qenien e tij, përbrenda, dhe natyrshëm shndërron në përvojë, që për shndritje dhe nxitje ka Shpirtin e Shenjt të Hyjit.

Përvojën e burrave dhe të grave të malësisë së Karadakut, për të cilën flet vëllimi i dytë i trilogjisë KTHIMI, për shumë aspekte e kam gjetur të përbashkët me përvojën e jetës dhe të fesë time të cilën tani publikisht dhe me krenari

e dëshmoj, dhe të cilën e kam ndjerë gjithmonë brenda meje si të vërtetën më realizuese dhe më çliruese të jetës time.

Diku para njëqind viteve në familjen tonë të gjerë është ndërprerë ndezja e qiriut në natën e Shën Kollit. Qiriun dhe natën e Shën Kollit, në këtë rast, qëllimisht po e përdor si simbol për të treguar ndërprerjen e të gjitha atyre riteve dhe traditave me vulën e identiteti të krishterë, për të pranuar dhe veshur diçka që realisht nuk i shkonte traditës dhe identitetit tonë shpirtëror, dhe pikërisht për këtë arsye nuk na dhuronte harmoni e as qetësi. Në këmbët tona dhe në trupin tonë kishim veshur këpucët dhe petkat e dikujt tjetër dhe shtireshim kinse janë tonat e na binin mirë. Këtu qëndronte laramania jonë: shtirja se gjithçka po shkon mirë, shtirje kjo që ende vazhdon të jetë e pranishme në shumë familje tona shqiptare, pikërisht ashtu si e shpjegon kjo trilogji përmes personazheve, imazheve, skenave dhe fjalëve të peshuara mirë, prandaj edhe të qëlluara dhe të nevojshme të dëgjohen sot kudo në popullin tonë.

Drita e qiriut, si simbol i bashkimit tonë me të Ringjallurin, dhe nata e Shën Kollit, si simbol i krenimit dhe dëshmisë tonë publike të të qenurit shqiptarë katolik, që të dyja këto vërejnë se i mungonin jetës tonë. Prandaj unë, së bashku me familjen time, edhe pse me shumë mund e sakrificë, arritëm ta ri ndezim dhe ta ripërtërijmë atë që ishte fikur dhe ishte ndërprerë, pothuajse, një shekull më parë, të vetëdijshëm se shumë familjar, miq e dashamirë do të na shpallnin dhe do të na konsideronin tradhtarë dhe armiq të tyre, e që mjerisht kështu edhe ndodhi.

Por ne i thamë vetes: Nuk ka rëndësi gjykimi dhe paragjykimi i të tjerëve, sepse Krishti i quan të lum dhe të shpërblyer në amshim pikërisht ata që përndiqen e persekutohen në forma të ndryshme, për shkak të Emrit të tij

(krhs. Mt 5, 11).

Vëllimi i dytë të cilin po prezantoj tani, vazhdimisht flet për vuajtjen dhe sakrificën e pas-hoq të burrave të besës nga Karadaku, të cilët vazhdimisht mendonin, luteshin, dëshironin dhe kërkonin të ktheheshin në vendin dhe tokën e tyre. Kjo klithje dhe kjo dëshirë për tu kthyer aty nga ku u nxorën dhe nga ku u dëbuan dhunshëm, në njëfarë mënyre ka qenë klithje dhe dëshirë e vazhdueshme edhe e imja që të kthehem, në kuptimin e plotë të fjalës, sepse e ndjeja se vetëm aty do të realizohesha në plotësi.

Pagëzimi ma dhuroi petkun e ri të identitetit të humbur e të mohuar për shumë vite.

Pagëzimi ma dhuroi Bukën e gjallë të shpirtit me të cilën vazhdoj të ushqehem çdo të diele në Meshën e shenjtë.

Pagëzimi më mbushi me shpresë, jo vetëm për jetën e pasosur, sepse kjo asnjëherë nuk ishte shuar në brendësinë e thellë të zemrës sime, por me atë shpresë, që autori i këtij libri mjeshhtërisht e vendos si personazh kryesor të trilogjisë, sikur për të treguar se edhe ne, si Shpresa, jemi të thirrur të vihemi në kërkim të arsyeshëm të bindjeve dhe të rrënjëve tona shpirtërore e kulturore dhe kështu t'i japim shpresë të tashmes dhe të ardhmes tonë personale dhe kombëtare.

Tani, në përfundim të kësaj paraqitje,

dëshiroj ti referohem një pjese të librit ku autori tamam si filiz i dalë nga fara e gjakut të martirëve të Karadakut, përmes figurës dhe fjalëve të Zef Gashjanit, dëshiron të përçojë te lexuesi mesazhin e shpresës dhe të besës, andaj edhe thotë: “Kam besim që Zoti ynë Jezu Krishti, nuk do të na lëshojë dore. Ai do të na vejë në sprova të dhimbshme dhe të padurueshme, do të na lëshojë në tmerr dhe persekutime të shumta, derisa këta vëllezërit tanë, bashkë me turkun, të shfryjnë të gjithë dufin e urrejtjes së tyre ndaj nesh.

Unë nuk di t'ju them as kur, as si, por brenda shpirtit, qysh tash e ndiej njëllëz gjëzimi për fitoren tonë. Jam i bindur që do të vijë dita kur ne do ta kemi lirinë, do të kthehemi në shtëpitë tona dhe me ndihmën e Zotit do t'i gëzojmë të gjitha të drejtat tona. Me sytë e ballit po e shohim mjerimin, trishtimin dhe dështimin, por me sytë e shpirtit unë jam tuj pa shkëlqimin e fitores sonë.

Prandaj, burra, pash hatrin e Zotit, nëse dikujt i është ligështuar zemra, le të shkojë te Jashar Pasha e të pranojë kushtet e tija. Por unë do ta mbaj besën e dhanë me ata që ende e kanë guximin”.

(Kjo është kumtesa e plotë e mbajtur nga David Preka në Sirmach, në promovimin e librit Kthimi, të autorit Dodë Gjergji)

(Foto: Avgustin Ukaj)

Termi ankth është bërë familjar, dëgjohet shumë herë, shumë shpesh dhe në shumë situata. Madje kur flitet për ankthin, gjithmonë zgjohet një ndjesi negative: me ka kapur ankthi, nuk e di si do ja dal në këtë situatë, kam aq shume ankth nuk me zë gjumi, etj. Pra në të shumtën e rasteve, për të mos thënë gjithmonë, në bisedat e përditshme kur përmendim ankthin e flasim për situata ankthi i referohemi një situatë të keqe që po përjetojmë, një situatë që nuk na lejon për të kryer punët tona në mënyrën optimale.

E vërteta qëndron kështu, për personat që vuajnë me çrregullime të ankthit. Ankthi ndikon negativisht duke e bërë të vështirë për të kapërcyer ditët në mënyrën më të mirë, duke i bërë vigjilent se diçka e keqe do të ndodhë. Ky pra është edhe ankthi, një shqetësim, një pritje apo një frikë se diçka e keqe do të ndodhë, pjesëmarrje në një të ardhme të keqe. Pra, ankthi është i përcaktuar si një përjetim dhe veprim i vazhdueshëm, me fokus në të ardhmen, lidhur me ndonjë kërcënim të paqartë dhe të ekzagjeruar, i cili si i tillë vështirëson kapërcimin konstruktiv të shqetësimit. Duhet thënë po ashtu se shpesh herë, në bisedat e përditshme ngatërrojmë ankthin me frikën. Ndryshe nga ankthi, frika zakonisht është e lidhur me një

situatë të jashtme, apo një objekt konkret. Ajo gjithmonë shfaqet dhe ikën nën ndikimin e një faktori të jashtëm, p.sh. frikësohemi nga problemet financiare, përbushja e kësaj frike e largon atë. Ndërsa te ankthi personi nuk e ka të qartë, çfarë është ajo që e shqetëson apo frikëson, është një reagim emocional dhe konjitiv (mendor) ndaj ndonjë rreziku të papërcaktuar, të paqartë. Personi parashikon se mund të ndodhe diçka e keqe.

Kështu ankthi prek tre komponentët e rëndësishëm të individit: Aspektin fiziologjik, duke u shfaqur përmes duarve të djersitura ose të ftohta, rrahje të shpejta të zemrës, mpirje, vështirësi në frymëmarrje etj. Aspektin mendor duke ndjere panik, frikë, makthe të ndryshme, mendime përsëritëse po ashtu dhe mendime mbytëse apo të pakontrollueshme. Dhe aspektin e tretë që është sjellja e njeriut, duke ndikuar në paaftësinë e individit për të qëndruar i qetë, sjelle ritualiste, si larja e përsëritur e duarve, po ashtu vështirësi me gjumin, etj.

Ka shume lloje të ankthit si: Paniku, fobitë e ndryshme, ankthi i përgjithësuar, agorafobia etj. Dhe arsyet që qojnë në një çrregullim të tillë nuk vijnë nga dobësia personale, ato mund të jenë një kombinim faktorësh si: Ekspozimi afatgjatë ndaj stresit, mjedisi, përjetimi i ndonjë

traume, trashëgimia etj. Por këto elemente do i trajtojmë në një shkrim tjetër. Më poshtë do të bëjmë paraqitjen e ankthit si diçka pozitive apo e shëndetshme.

Ankthi si një thirrje për realizim

Duhet theksuar se ankthi nuk është gjithmonë gjë e keqe. Mungesa e ankthit nuk është gjithmonë shenjë e mirë. Prandaj ne do flasim për ankthin- nëse mund ta quajmë ashtu- e shëndetshëm.

Z. Frojd, themeluesi i psikanalizës bën një diferencim ndërmjet ankthit real apo objektiv dhe ankthit neurotik. Për ankthin real, ai shprehet se është një reagim i natyrshëm dhe racional, një përvojë e dhimbjes, një sinjal për rrezikun. Ai sinjalizon dhe e shtyn individin të aktivizohet për të përballur situatën ose për ta shmangur atë. Ndërsa te ankthi neurotik Frojdi shprehët se individ i me anë të mendimeve të veta i paraprin, parashikon pasojat me të këqija të mundshme, e interpreton çdo gjë që ndodh si diçka të keqe.

Po ashtu për ankthin flasin gjerë e gjatë filozof e psikolog ekzistencial, për ankthin në dimensione të ndryshme si: Ankthi i lirisë, i përgjegjësisë, ankthi i vetmisë, ankthi i vdekjes si dhe ankthe të ndryshme zgjedhjeje. Fakti se njeriu e ka aftësinë, për dallim nga çdo krijesë tjetër, për të kuptuar se çfarë bën e çfarë ndodh me të, për të kuptuar kërkesat që ka bota ndaj tij dhe ndikimet që ushtron në botë, vetëdija e tij për qenien, ndikimin e tij mbi ngjarjet dhe anasjelltas, aftësinë e tij unike për të marrë vendime dhe për të kryer veprime, vetëdija e njeriut po ashtu mbi vdekjen, mbi faktin se ai është një qenie e vdekshme, mund të kthehen për njeriun në burime ankthi.

Ekzistencialisti Soren Kierkegard, në librin e tij "Koncepti i ankthit", shprehet se ankthi është i ndryshëm nga frika dhe nga koncepte të këtij lloji të cilave u referohen kur e përcaktojnë, ndërsa në të kundërt ankthi është realiteti i lirisë, si mundësi për liri. Prandaj edhe nuk

e takojmë te kafshët, pikërisht sepse kafshët për nga natyra, nuk është janë përcaktuar si qenie që mendojnë, shprehet ai. Kur Kierkegard flet për liri, i referohet, daljes nga naiviteti pa ndërë faj, dhe brenda kësaj lirie të mund të realizojë vetveten.

Gjithashtu psikologu ekzistencial Rollo May, në librin e tij 'Kuptimi i ankthit', fokusohet në rrugët e përshtatshme dhe të papërshtatshme për t'u përballur me ankthin. Ai na thotë se, ankthi nuk mundet që vetëm të na paralizojë, por ai mund te jetë shtysa për ndryshime pozitive, dhe vetëm duke u konfrontuar dhe ballafaquar me ankthin ndodh realizimi i vetës. Ai bën një analogji shumë të bukur dhe të fuqishme për ankthin, duke e krahasuar atë me një trokitje në derë, që na fton për t'u zgjuar, për t'u vënë në veprim, për të realizuar potencialin tonë, për të cilën edhe jemi të thirrur si njerëz.

Përmes kësaj, kuptojmë se ankthi jo gjithmonë është një skëterrë, një armik që vjen për të shkatërruar lumturinë tonë, por ai mund të jetë edhe një thirrje, një trokitje në derë, për të na zgjuar nga letargjia për të vënë në veprim potencialin tonë, jo me pretendime megalomanie, të një madhështie për të qenë të parët (që mund të kthehet në burim ankthi), por brenda mundësive konkrete që na ofrohen. Duke u përpjekur që të mos lejojmë që ankthi të na bëjë të ndjehemi të pafuqishëm, por as edhe të plotfuqishëm, sepse nuk jemi as njëra, as tjetra, por të jemi njerëz që duke u konfrontuar edhe me ankthin, të mund të zbulojmë vullnetin për të përparuar (brenda mundësive) në dobi të vetvetes dhe të tjerëve.

Dhe në fund, një thënie të një prifti indian, nga e cila të gjithë ne mund të mësojmë diçka prej kësaj: *"O Zot, më jep qetësinë që të pajtohem me gjërat që s'mund të bëj, kurajën që të bëj gjërat që mund të bëj dhe mençurinë që të dalloj njërin nga tjetra"*.

Mesha shenjte

Mesha shenjte është themeli dhe qendra e jetës tonë të krishterë. Asnjë devocion dhe asnjë përshtirë tjetër nuk mund ta zëvendësojë kremtimin Eukaristik.

Në Misionin tonë, përveç të dielave dhe festave, nga dita e marte, deri të premten, në orën 9:00 kemi kremtimin e Meshës shenjte. Të shtunave e kemi Meshën në ora 10:00, ku do të bëhet edhe pagëzimi i fëmijëve. Prandaj, nëse gjatë këtyre ditëve të javës ke mundësi për të marrë pjesë në Meshë, mos ja moho vetvetes këtë përvojë ta kemi me Krishtin dhe me njëri-tjetrin.

Pagëzimet

Kisha rritet në numër dhe shenjtëri përmes sakramentit të pagëzimit.

Çdo të shtunë në orën 10:00, në Luzern, dhe në çdo vend ku kremtojmë Meshën shenjte sipas datave dhe orëve në kalendar, është mundësia e pagëzimit të fëmijëve tuaj. Po ashtu, të gjithë ata që duan ta përdorin sallën e Misionit tonë për festa familjare apo raste tjera, gjithmonë është e mundshme nëse ajo rezervohet më parë.

Lajmërimi është i domosdoshëm!

(Foto: Besnik Qerimi)

Përgatitja për Krezmim

Me kërkesën e Kishës vendore këtu në Zvicër, nga viti 2022, krezmimi do të ju ndahet vetëm atyre të rinjve dhe të rejave që kanë

mbushur moshën 18-të vjeçare. Kështu që, të gjithë të rinjtë dhe të rejtat që kanë për tu krezmuar, kemi filluar besimin (përgatitjen) për këtë përvojë të rëndësishëm të fesë.

Besimi mbahet në Luzern, çdo të shtunë duke filluar nga ora 17:30.

(Foto: nga arkivi)

Përgatitja për Kurorëzim

Familja e bashkuar është bërthama e një shoqërie dhe kishe të shëndoshë.

Përgatitjet për kurorëzim kishtar kanë për qëllim vetëdijesimin ndaj përgjegjësisë që të martuarit kanë ndaj njëri-tjetrit dhe familjes.

Prandaj, të gjithë ata që kanë për tu kurorëzuar gjatë vitit 2022, i ftojme që të lajmërohen në qendrën e Misionit tonë.

Kalendari i takimeve përgatitore për kurorëzim kishtarë është në këto data:

20 maj 2022, ora 20:00, në Luzern;

10 qershor 2022, ora 20:00, në Luzern;

17 qershor 2022, ora 20:00, në Luzern.

Transmetimi i Meshës në Facebook

Çdo të diele dhe ditë feste, për të gjithë ata që nuk mund të marrin pjesë në Meshën shenjte, ekziston mundësia për ta ndjekur atë përmes faqes së Facebookut të Misionit tonë: Misioni Katolik Shqiptar – Luzern

Përkujtimi i të vdekurve

(Foto: nga arkivi)

Kujtimi dhe lutja për të dashurit tanë, që tashmë kanë kaluar në Amshim, është detyrë dhe përgjegjësi e secilit prej nesh, aç më tepër në përkujtimin e ditës apo të datës të vdekjes së tyre. Prandaj, ata të cilët dëshirojnë t'i përkujtojnë të vdekurit e tyre me Meshën e shenjtë, janë të lutur të lajmërojnë së paku një javë më parë dhe, mundësisht, të jenë pjesëmarrës në kremtimin e Meshës së kremtuar për të dashurit dhe të afërmit e tyre.

Qendra e dëgjimit

Duke e parë nevojën e shumë njerëzve për t'i dëgjuar, këshilluar dhe ndihmuar në kapërcimin e sfidave dhe problemeve të tyre, para 6-të muajve, kemi vendosur që në Misionin tonë të bëjmë hapjen e një Qendre të Dëgjimit.

Kjo Qendër është e hapur çdo të shtune, paradite. Nëse rastet dhe nevojat janë urgjente, rezervimi është i mundur edhe për ditët tjera të javës. Seancat apo takimet i udhëheq don Anton Uka, ato zgjasin 45 minuta.

Rezervimi është i detyrueshëm.

Të martet e Shna Ndout

Në vitin 2022 të martet kushtuar Shna Ndout fillojnë me 15 mars. Devocioni i 13-të të Marteve kushtuar shenjtit të dashur të mrekullive të shumta është një traditë e lashtë e Kishës dhe shumë e dashur për besimtarët tanë.

Në Misionin tonë do të kemi dy Meshë të shenjta:

Luzern, në orën 9:00,

Emmenbrucke, orën 19:30

Të premtet e para të muajit

Të parat premtet të muajit ndërlidhen me përshtirësinë e besimtarëve ndaj Zembrës së Krishtit.

Çdo të para Premtet të muajit, në orën 18:30, në Luzern, kemi adhurimin e Krishtit në Eukaristi dhe menjëherë pas kremtimin e Meshës shenjte.

Bekimi i shtëpive

Në vitin 2022, edhe pse në kohë pandemia, do të vazhdojmë me bekimin e shtëpive. Prandaj, i ftojme prindërit dhe gjithë familjarët që të përgatiten sa më mirë për këtë takim, të gëzohen që ministri i Hyjit, meshtari, kalon në shtëpitë e tyre duke u lutur me ta dhe duke ndarë bekimin e Zotit.

Është mirë që çdo familje të përgatisë një tavolinë duke e mbuluar atë me mbulojë të bardhë dhe duke vendosur mbi të ujin e bekuar, kryqin dhe Biblën, simbole këto që shprehin praninë e Zotit në familjen tonë, por edhe dashurinë dhe respektin që familjet kanë për Zotin dhe Fjalën e Tij. Nëse ndonjë familje mbetet pa bekuar sepse ndoshta nuk e kemi adresën e sajë apo nuk qëllojnë në shtëpi në ditën kur kalon meshtari, gjithmonë mund të lajmëroni në Mision dhe meshtari ka për të ardhur.

Statistika të vitit 2021

Pagëzime	61
Krezmime	11
Kurorëzime	2
Bekime të shtëpive	500+
Varrime	3
Bamirësi për të sëmur e të varfër	17'089.72 franga
Për aktivitete të Misionit	24'407.11 franga

PAPA: SHËN JOZEFI NA MËSON HESHTJEN

Foto: nimrodus, Pixabay

Të mësojmë nga Shën Jozefi, që në Ungjijtë nuk flet kurrë! Nuk flet, por bën, kultivon heshtjen, për t'ia hapur rrugën Fjalës së Zotit e për t'i krijuar Shpirtit Shenjt mundësinë për të na rilindur e për t'i vënë fre gjuhës sonë, që të mos i plagosë më vëllezërit e motrat. Kjo ishte ftesa e Papës Françesku në katekizmin e tij të katërt, kushtuar figurës së Shën Jozefit.

Heshtja e tij i lë hapësirë Krishtit, Fjalës së mishëruar

Në Sallën e Palit VI, dekoruar për festë në prag të Krishtlindjes, pranë Betlehemit, realizuar nga të rinjtë e Gallio-s, Papa, pasi e kujtoi Shën Jozefin si burrë të heshtjes, vijoi të përshkruajë edhe rolin e tij në historinë e shëlbimit si dhe natyrën e tij të qetë e të drejtë, përkrah Marisë. “Ungjijtë nuk na sjellin asnjë fjalë të

shqiptuar nga goja e Jozefit të Nazaretit, jo pse ishte njeri i heshtur, por pse dëshironte t'i linte hapësirë pranisë së Fjalës së mishëruar, Jezusit” nënvizoi Papa.

Ta rifitojmë përmasën kundruese të jetës

“Jozefi nuk hesht sepse është i pagojë. Heshtja e tij është plot me dëgjim, heshtje vepruese, që e bën të duket ndritshëm shpirtmadhësinë e tij. E Jezusi në shtëpinë e zdrukt-hëtarit të Nazaretit, rritet në këtë shkollë, duke kërkuar përherë hapësira heshtjeje në ditët e në orët e tij e duke i ftuar, më pas, edhe dishepujt ta ndjekin të njëjtën përvojë: Sa bukur do të ishte nëse secili prej nesh, duke ndjekur shembullin e Shën Jozefit, të mund ta fitonte këtë përmasë kundruese të jetës të hapur në dy kanatat pikërisht nga heshtja” tha Papa.

Pa këtë ushtrim të folurit tonë sëmuret

Të mësojmë nga Shën Jozefi - ftoi akoma Papa - për të kultivuar hapësira heshtjeje, në të cilat mund të jehojë një fjalë tjetër, fjala e Shpirtit Shenjt: “Nuk është e lehtë ta njohësh këtë zë, që shpesh herë ngatërrohet me mijëra zërat e shqetësimeve, të tundimeve, dëshirave, shpresave që i kemi në shpirt; por pa këtë stërvitje, që vjen pikërisht nga praktika e heshtjes, mund të sëmuret edhe të folurit tonë. E, në vend që ta bëjë të shkëlqejë të vërtetën, mund të bëhet armë tejet e rrezikshme. E kështu fjalët tona mund të bëhen lajka, vetë lëvdata, gënjeshtër, përgojime, shpifje”.

Jezusi: kush shpif për të afërmin, është vrasës

Nëse libri i Siracidit kujton se “vret më shumë gjuha se shpata”, mbasi gjuha kocka s’ka, por kocka thyen, Jezusi na e thotë qartë, nënvizoi Françesku: “Kush flet keq për vëllain a për motrën, kush shpif për të afërmin, është vrasës! E Shën Jaku Apostull, në Letrën e tij, e zhvillon më tej vlerën pozitive a negative të fjalës, duke thënë se nga e njëjta gojë dalin bekimet e mallkimet: Kjo është arsyeja që na shtyn të mësojmë nga Shën Jozefi për të kultivuar heshtjen: këtë hapësirë të brendshme të ditëve tona, gjatë të cilave i krijojmë Shpirtit Shenjt mundësinë të na rilindë, të na ngushëllojë, të na qortojë”, theksoi Papa.

“Nuk them të zhytemi në heshtje të plotë, jo! Në heshtje. Po shumë herë secili prej nesh duhet të shikojë brenda vetes, sepse shpesh herë sapo mbarojmë një punë, kërkojmë menjëherë telefonin për të bërë një tjetër... ngaqë nuk jemi në gjendje të përqendrohemi. E kjo nuk na ndihmon!”

Jozefi i shkriu në një heshtjen me veprimtarinë

Thellësia e zemrës “rritet në heshtje, heshtje që nuk është paaftësi për të folur, por aftësi për t’i hapur shtegun urtisë e reflektimit

të Shpirtit Shenjt. Ne kemi frikë nga çastet e heshtimit. Na bën mirë edhe kjo! E mirësia që kemi në zemër na flet e na thotë: do të shërohet edhe gjuha jonë, do të shërohen fjalët e, posaçërisht, veprimet tona, punët e secilit prej nesh! Në të vërtetë - përfundoi Françesku - Jozefi i bëri një heshtjen me punën, nuk foli kurrë, por bëri, duke e vënë në jetë fjalën e thënë a të pathënë!”

Qortimi i Jezusit drejtuar dishepujeve

“Jo kush thotë o Zot, o Zot, hyn në mbretërinë e Qiellit, por kush bën vullnetin e Atit tim, që është në qiell”. Këto fjalë të Krishti drejtuar Apostujve i citoi në përfundim Papa, për t’i këshilluar të gjithë që edhe nëse rrinë shtrembër, të flasin drejtë, ta kafshojnë pakëz gjuhën, posaçërisht kur nisin e flasin larë e pa larë.

Lutje Shën Jozefit

E, në përfundim, Papa i kushtoi Shën Jozefit lutjen e mëposhtme:

“Shën Jozef, njeri i heshtjes, ti që në Ungjill nuk shqipton asnjë fjalë, na mëso të agjërojmë nga fjalët e kota. Të zbulojmë fjalë që themelojnë, inkurajojnë, ngushëllojnë, mbështesin. Rri pranë atyre, të cilët vuajnë për shkak të fjalëve që plagosin, si shpifjet e thashethemet, e na ndihmo t’i bashkojmë gjithnjë fjalët me faktet. Amen!”.

Marrë nga Radio Vatikani

Dhjetor 2021**24.12.2021 / Nata e shenjtë e Krishtlindjes**

18.00 Mesha në Gettnau
 20.00 Mesha në Emmenbrücke
 23.00 Mesha në Inwil

25.12.2021 / Krishtlindja

10.30 Mesha në Goldau
 13.30 Mesha në Sursee
 18.00 Mesha në Giornico TI

26.12.2021 / Shen Shtjefni

11.00 Mesha në Inwil
 13.30 Mesha në Emmenbrücke

28.12.2021**Festa e Fëmijëve të pafajshëm dhe Mesha shenjte**

19.00 Luzern

31.12.2021 /**Festa e Natës së Vitit të Ri dhe Mesha shenjte**

19.00 Luzern

Janar 2022**01.01.2022 / Viti i Ri**

18.00 Mesha në Luzern

06.01.2022 / Dëftimi i Zotit

19.30 Mesha në Luzern

25.01.2022 / Kthimi i Shen Palit

19.30 Mesha në Luzern

28.01.2022 / Takimi me stafin e ngushtë

17.30 Luzern

Shkurt 2022**02.02.2022 / Zoja e Qirave**

19.30 Mesha në Luzern

11.02.2022 / Zoja e Lurdit

19.30 Mesha në Luzern

25.02.2022 / Takimi me stafin e ngushtë

17.30 Luzern

26.02.2022 /**Festa e Përvjetorit të Korit dhe Mesha shenjte**

19.00 Luzern

Mars 2022**02.03.2022 / E Mërkura e Përhime**

19.30 Mesha në Luzern

04.03.2022 / Udha e Kryqit dhe Mesha shenjte

19.30 Emmenbrücke

05.03.2022

18.00 Mesha në Vetroz

11.03.2022 / Udha e Kryqit dhe Mesha shenjte

19.30 Emmenbrücke

12.03.2022 / Ripërtëritje shpirtërore për fëmijët dhe Mesha shenjte

16.30 Luzern

15.03.2022 / E martja e 1 e Shna Ndout

09.00 Mesha në Luzern
 19.30 Mesha në Emmenbrücke

18.03.2022 / Udha e Kryqit dhe Mesha shenjte

19.30 Emmenbrücke

20.03.2022 / Ripërtëritje shpirtërore për të rinjtë dhe Mesha shenjte

16.30 Luzern

22.03.2022 / E martja e 2 e Shna Ndout

9.00 Mesha në Luzern
 19.30 Mesha në Emmenbrücke

24.03.2022 / Seminar tre ditorë

18.30 Luzern

25.03.2022 / Takimi me stafin e ngushtë

17.30 Luzern

25.03.2022 / Seminar tre ditorë

18.30 Emmenbrücke

25.03.2022 / Udha e Kryqit dhe Mesha shenjte

19.30 Emmenbrücke

26.03.2022 / Seminar tre ditorë

18.30 Luzern

29.03.2022 / E martja e 3 e Shna Ndout

09.00 Mesha në Luzern
 19.30 Mesha në Emmenbrücke

Prend Buzhala

Pjetër Gjoni në shtigjet jetësore e tereziane

“Kur lexohet ky libër, mund ta vëreni se e gjithë kjo veprimtari nuk është bërë për një intelektual i lartshkolluar, por për një njeri të thjeshtë, që karakterizohet nga një thjeshtësi porverbi-ale: ai para vetes ka pasur korrektësinë, transparencën, bashkimin e miqve punëtorë që të arrinin suksese gjithnjë e më shumë në dobi të njerëzimit. E gjithë kjo, i frymëzuar nga familje, miqtë e sidomos nga veprat e shenjta të Nënës Shenjtja Tereze.

Nuk ishte politikan, por kontribuoi shumë në politikëbërjen për shtetin dhe ndërtimin e Kosovës.

Nuk ishte misionar, por ishte i dobishëm për Misionin Katolik Shqiptar në Luzern e më gjerë, duke bashkëpunuar dhe respektuar çdo misionar që ka pasur Luzerni.

Nga çdo Misionar ka qenë i respektuar, të cilët ia besonin udhëheqjen e organizimeve të shumta, prej më të ndryshmeve, si festat familjare etj. apo shtegtimet brenda dhe jashtë Zvicrës, organizimet kulturore, sportive etj”.

Shkëputur nga libri

Don Marjan Marku

Ati ynë – Një uratë me shtatë lutje

“Lutja e Jezusit përbëhet prej fjalësh të thjeshta: Ati, qielli, toka, emri, vullneti, buka, faji, tundimi, por në lidhjen e tyre na sjellin një burim dhe pasuri të pashterrshme. Në këtë punim do të sjell edhe disa mendime të të krishterëve nga shekujt e parë.

Në lutjen e Jezusit kemi edhe fjalën lidhëse “si”, e cila përsëritet dy herë dhe ka një domethënie shumë të madhe. “U bëftë vullnesa jote, ‘si’ në qiell ashtu në tokë dhe na i fal fajet tona, ‘si’ i falim ne fajtorët tanë.” Lutja “Ati ynë” krijon një urë në mes të qiellit dhe tokës. Siç është qielli, ashtu duhet të jetë edhe toka; dhe, siç i falim ne në tokë vëllezërit dhe motrat tona, njerëzit që na rrethojnë, ashtu edhe ne na fal Hyji. Me falje është krijuar edhe një urë tjetër, ura në mes fjalëve të uratës dhe jetës sonë të përditshme”.

Shkëputur nga libri

In memoriam të Franë Palit **(1968–2021)**

Më 08 nëntor të këtij viti, besimtari ynë zotëri Franë Pali me prejardhje nga Stublla e Epërme dhe me banim në Kriens të Zvicrës, në moshën 53-vjeçare, në vendin e tij të punës, aksidentalisht, ka mbetur i vdekur. I ndjeri ka lënë gruan dhe dy djem, akoma në moshë të re.

Lajmi për vdekjen e Franës ka tronditur jo vetëm familjen dhe familjarët e tij, por të gjithë ata që kanë pasur rast ta njohin atë. Pra edhe Misionin tonë dhe famullinë e tij të origjinës, Stubllën. Në këto momente dhe raste të vështira të jetës, ne si Kishë dhe Mision, mundohemi të jemi gjithmonë afër besimtarëve tanë me lutje dhe me fjalë feje, kështu vepruam edhe në rastin e Franës.

Vdekja e të dashurve tanë, gjithmonë është e ftohtë dhe e vështirë për tu pranuar, aq më tepër kur ajo troket papritur në jetën dhe familjet tona, sikurse ishte rasti i Franës, megjithatë, me besim në Krishtin e Ringjallur nuk duhet t'i lëmë vend dëshpërimit “porsi të tjerët që nuk kanë shpresë” (1Sel 4, 13).

Varrimi i Franës është bërë në vendlindjen e tij, në Kosovë, në praninë e një numri të madh të familjarëve, miqve dhe dashamirëve të familjes Pali. Në Meshën e varrimit, morën pjesë edhe shumë meshtarë dhe motra të nderit. Në varrim ishte i pranishëm edhe përgjegjësi i Misionit tonë don Anton Uka, që në fjalën e rastit, foli për virtytet që e karakterizojnë personalitetin e Franës dhe njëkohësisht, në emër të Misionit tonë, familjes dhe gjithë të pranishmëve ju shprehi ngushëllimet.

Lusim Zotin dhe ndërmjetësinë e Virgjërës Mari që Frana i ndjerë ta gëzojë jetën e pasur, kurse familjes dhe të afërmeve t'ju jap forcë që me fe të gjallë dhe me shpresë se një ditë të gjithë do të bashkohemi dhe do të takohemi në Zotin, ta përballojnë këtë dhimbje dhe humbje të madhe.

Shkruan: m. Vida Ademi

Dr. Don Anton Uka,
Përgjegjës

Rodteggstrasse 6
CH-6005 Luzern

Tel: +41 41 250 52 60; Fax: +41 41 250 52 67
Cel: +41 79 371 68 91

E-Mail: ukas_cr@hotmail.com
anton.uka@migrantenseelsorge-luzern.ch

Misioni Katolik Shqiptar në Luzern
Katholische Albaner Mission in Luzern

(Foto: RÛSTÛ BOZKUS, Pixabay)